

Csendélet

2014.

Gajda Marianna

TARTALOM

Insomnia.....	3
Városmajorban ülök egy padon.....	6
Az egyetemi könyvtár udvarában a kávé mellől.....	8
Nosztalgikus sorokat találtam 2009-ből.....	9
Kis Kenyér.....	11
Csendélet.....	12
Madárcák	13
Nosztalgikus sorok – 2010-ből.....	14
Szállj fel madár (dal)	16
Reggeli ima	17
Kerestelek	18
Dallam szól.....	19
Álmodj te is	20
Nincs több kérdés, csak.....	21
Szél szárnyán	22
Igazán csak a szíved... (dal)	23
Óda a pókhoz.....	24
Oly távol (dal).....	25
Várlak... ..	26

Insomnia

1.

Nem tudok aludni,
Nincs mit mondani.
Talán egy levél, mit írhatnék,
Vagy egy kép, mit festenék,

Elvonná figyelmem arról,
Hogy aludni máma mennyire hiábavaló.
Mert ugyan nem lenne hiába,
De sajnós ahogy se megy, esetleg rímfaragásra.
Ha meg arra se, talán zenehallgatásra:

Megnyugszik lelkem,
És végre megpihen elgyötört testem,
Mely már éjfél óta próbálja,
Hogy szemére álom jöjjön, de hiába.

Szomorú ez eset,
Mely ma velem esett,
Hogy bár feladataimat becsületesen elvégeztem,
Enyémnek mégsem mondhatom megérdemelt pihenésem:

Hiszen az óra immár fél háromat mutat,
És az eddig átaludt percek száma: kereken nulla!
E szomorú esetből jelenleg komédiát rendezek,
S várom mulását a rendetlen időnek,

Azaz lassan várom elérkeztét a reggelnek,
Éjszakai alvásra gondolni úgyis felesleges.
Tragédiának nem mondható esetem
Mégis csak viccesre sikeredett,
Már ami illeti humorérzékemet.

Ha netán kedves olvasóm is osztja nézetemet,
Megérte alvás nélkül mulatni éjjel időmet,
De legközelebb mindent elkövetek,
Hogy éjszaka alvással tudjam tölteni időmet,
Csak azt tudnám, hogy mi a titka ennek!

Ha olvasóm eme rövid eseten mégsem nevetett,
Úgy bocsásson meg, hogy dicsértem humorérzékemet!

2014. május 20. kedd, éj: 02.20

2.

Hajnali hármát üt az óra,
Testem mégsem térhet nyugovóra.
Tudniillik próbálta az azt, de hiába,
Az erőltetés sem vált hasznára.

Így most, hogy minden erőfeszítés oda,
Szól a CD lejátszóból a szimfónia!
S Marianna mellé vígan rímeket farigcsál,
Csak úgy magának, élvezve a már-már tragikomédiát.

Jó is, hogy van a toll meg a füzet,
Meg így éjjel a hangulatlámpa fénye,
Meg a CD lejátszó is szól rendre,
Legalább nem zavar a forgalom nesze.

Tudniillik e környéken a busz gyakran röfög - éjszakai is,
Mert végállomása van neki az ablakom alatt itt.
S hogy még tovább élvezhessem e neszt,
Örülhetek, hogy a piros lámpa is az ablakomhoz közel foglal helyet.

Nem baj: lényeg, hogy szól a gitárszóló a lejátszóból,
Enyhítve valamiképp az Üllői úti normális zajokból.
Hát így telik egy nevezetes éjjel,
Május 20-án Marianna életében.

Talán a túl sok élmény,
Mely ma engem ért,
Felpörgette fantáziámat,
És nem tudom feldolgozni boldogságomat.

Néha a túl nagy boldogság is okozhat álmatlanságot,
Ezért most gyorsan valami szomorúságra kell gondolnom.
Szomorúságra ugyan nincs kedvem gondolni,
Lehet, ma alvás nélkül kell beérni.

Csakhogy véget ért a gyönyörű szimfónia,
Lehet gondolni valami nagy szomorúságra.
Csakhogy van nekem még sok más cd-m,
Mégis folytatom a zenélést...

2014. május 20., hajnal 02.45

3.

Röfög a busz, röff-röff!
És pöfög is mellé pöff-pöff...
Szolid neszek ezek szobámban,
Melynek ablaka néz az Üllői útra.

Nem is olyan szolid tulajdonképpen,
Fogalmazhatnánk akár költőibben.
Buszunk bizony éjszakai járat,
Melynek semmiképp sem hibája, hogy ritka.

Tudniillik én a Belváros szívében élek,
Így fülem nyomon követheti az eseményeket.
Így vagyok én szinte lakótársa a busznak,
S vele a Kakas presszóból jövő fiataloknak.

Hiszen a Kakas presszó is ablakom alatt van,
Nem kis öröme a nekem szerenádozó fiataloknak.
Igaz, hogy szerénádjukat inkább maguknak, mint nekem, és hamisan adják,
Néhány liter sör, bor vagy pár feles után.

Így élek én vígan, boldogan,
Busz, mentők, sziréna, ittas ifjak társaságában.
Azt, hogy hogy kerültem én ide - néha magam sem értem,
Tán nem is én akartam így, így hozta az élet.

Én, bizony, ki úgy vágyom a Csendet,
A zaj lett immár méltón Keresztem.
Szó, mi szó, lassacskán megszokom,
Két zajforrás közti Csend: - Igaz Boldogságom.

Újabban, ha csendre vágyom, zenét hallgatok,
Csökkentve az Üllői úti zajos egyenetlen hangot.
Na meg, ha magányom enyhíteni vágyom,
Vidám barátaim hangja betölti lakásom.

Így élek én vígan, kettecskén Urammal, ☺
Szívembe zárom, viszem magammal.
Mert a templom így közel van,
Ez az egy előnye a zajos központnak...

2041. május 20., hajnal: 03.15

Városmajorban ülök egy padon...

Üres a lelkem, üres és sivár,
És szomjas, mint egy kiáltó pusztaság.
Száraz és sötét most a szemem,
Ne hagyj ily érintetlenül Istenem.

Társam nincs énnékem senkiben,
Ne hagy magamra egyetlen Életem.
Elveszett számomra a földi szerelem,
Egyedül egy maradt: az Égi szerelem.

Égi igaz szerelem, mely az Űrben társ,
Földi lény számomra nem megoldás.
Nyüzsgés, tömeg, szó, beszéd: teher,
Menekülnék az emberek elől, ha lehet.

Mert Uram, Te vagy nékem az egyetlen menedék,
Az első és utolsó a létem tengerén.
Nem nyughat addig az én szomorú lelkem,
Míg azt nem érzem, hogy igazán szeretsz engem.

Könny a torkomban akad,
Ahogy az égre hiába süt a nap,
Ha nem érezhetem, hogy igazán szeretsz,
Akkor merő sivárság tengetnem életem...

Várok hát, ha kell, várok szelíden,
A természet fáí, lombja alatt éppen,
Itt-ott madárcák, rigók füttye hallik,
A nap az égen arra biztat, hogy higgy!

Hiszek én, remélek szüntelen, meg nem állok,
Apró betűk sorra gyarapodnak a papíron,
Leírom, mily fájdalmas az élet a földön,
Míg a lélek csak sóvárogva várja, hogy jöjjön,

Ki egyedül igaz gyógyír vadul égő sebre
Ura a végtelen ég-föld-mindenségnek.
Hát így várok, szemlélve csöndesen,
A nyüzsgést viselve kissé terhesen,

Várok Őrá, hogy egyszer átöleljen,
Várok Őrá, Szerelmemre szüntelen,
Reményem örökké tart, nem hagy el engem
Hiszem, hogy vár rám az Égi Igaz Szerelem.

Ha pedig néha csak pillanatok jutnak a kedves, meleg csendből,
Megérte küzdeni, bár iszonyú erőfeszítés részemről,
Csak túrni, túrni az örökös zajt, nyüzsgést
Remélve, hogy egyszer az egész véget ér - ,

S átölel odaát a végtelen meleg Csend,
Mely nem más, mint maga igaz hazánk, a Menny.
Hol többé nincs bűn és nincs könny,
Szenvedés helyett csak öröm,

Béke, nyugalom, szeretet eltölt,
Emberek iránt nincs többé közöny,
A lelkek boldogan élnek ott fenn
A Mennyország valóra válik, s léte: örök...

* * *

Kedves madárkáim boldogan dalolnak,
A nap rám süt, ahogy a padon olvasnak
A délutánt gond nélkül tengetők,
Kiknek más dolga nincs, mint mulatni az időt...

Bár kímélnének engem zajos emberek,
Fogalmazhatnék Csendben Istenemnek,
Megírván, hogy lelkem csak Őrá vágyik,
Szeretném Őt magamhoz mindig közel tudni...

2014. június. 3. kedd (Kamilla után)

Az egyetemi könyvtár udvarában a kávé mellől...

Csöndben kéne lenni, de nem tudok,
Így mise után valakit (a kávé mellől) mindig felhívok.
Szeretem én az embereket nagyon,
Beszélgetés nélkül rövid ideig bírom.

Pedig a szent Csend! De jó is az!
Milyen jó, ha Urammal a szívem hallgat.
Bár tudnék úgy is boldog lenni,
Hogy senkit se kéne mindig felhívni.

Kérlek ezért szépen Téged, egyetlen Uram,
Töltsd be most lelkem békés nyugalommal.
Légy Te a bensőmben élő vízforrás,
Madárdal, szellő, virágok és fák,

Szökőkút, erdő-mező, rét, vízcsobogás,
Felhő a kék égen és gyönyörű napsugár:
Elégedjék meg mindezzel az én árvaságom,
És ne hiányozzék Rajtad kívül semmi a világon!

2014. jún. 13. péntek, Páduai szent Antal ünnepén

Nosztalgikus sorokat találtam 2009-ből:

1.

Balatonról hazafelé

*Ó mily szép is hazafelé,
Mikor a tájak repülnek elém.
Van sok fű, fa, bokor: száz, s ezer
Ily szépet látni, de szeretek!*

*Csak utaznék én, utaznék örökké,
Vagy legalább egész nap elnézném,
Hogy mily szép a táj így nyár vége felé,
Ahogy megyünk hazafelé.*

*Igen, igen, hazamegyünk,
Mi hárman, így örülünk
Annak, hogy újra együtt a kis család:
Kicsi azért, mert csak három tagból áll.*

*Anyá, apa, meg hátul én,
Kocsiban ez az ülés.
Apa vezet, anyá olvas,
Én meg vizsgálom a tájat.*

*Mily csodaszép teremtmény e sok zöld,
Kukoricás, napraforgós termőföld.
Búzás is akadhat itten-ottan,
Csak én nem tudom pontosan.*

*De nem is baj, csak egy a lényeg:
Gyönyörű mindez a szívnek,
Kirándulunk hármásban,
Békében és vidámságban.*

2.

Apácska

*Visz a kocsi sebesen,
Szívem dobog hevesen
Dobog is hát, az a dolga,
Mi lenne, ha nem dobogna?*

*Volna bizony akkor gondja,
Ha verése elállana.
Mondaná bizony mind az orvos,
Hogy valami itten nem klappol.*

*De biz' az is baj, ha gyorsan dobog,
Mert az egy orvosnak gondot okoz.
Vizsgálni kell akkor gyorsan,
Nehogy késő legyen a bajban.*

*De szerencsére van erre is gondja,
Annak, kinek ez a dolga.
És, hogy ki az, kire én gondolok,
Hát, családban marad, nem titok.*

*Mert apabácsi az én dokim,
Ő az, ki a szívet érti.
Így hát, ha azt mondja, gyógyszer kell,
Beveszem én azt menten!*

Kis Kenyér

Kicsiny kis Kenyérben az Úr hozzám tér
Lakást vesz szívemben a nap reggelén
Csend van, az Úr hozzám csendben szól
Azt mondja: szeretlek, ne aggódj!

Követem Őt, szívem csak Övé,
Mosolygok Rá, keresem tekintetét.
Szemében lelkét felfedezni vágyom,
Te vagy Uram nékem igaz nap-világom.

Szólok Hozzá, mikor az eget csodálom,
S mikor a napot az égbolton sütni látom.
A fehér felhők nagyságát hirdetik
Fák lombja s madárdal Őt dicsérik.

Templom csendjében szüntelen keresném,
Lelkemben lelkét olykor felfedezném,
Bár érezném szívemben mindig jelenlétét,
Szomjas lelkem vágyódik felé örökké...

2014. június 16. hétfő

Csendélet

Ülve a padon csak várok csöndesen,
Fák lombja alatt türelmesen,
A nap, ahogy a füzetre rásüt,
Hajamat is felmelegíti mindenütt.

Fejem tehát forróvá válik lassan,
A toll serceg a papíron halkan,
Én meg csak írok-várok csendben,
A természetet csodálva bensőmben.

Várok-várok, tudok-e valamit,
Rímekből egy történetet kihozni?
Addig pedig szívom a friss levegőt,
Mely aktuálisan a Múzeumkertben élvezhető.

S közben szerelmesen Arra gondolok,
Kiért szívem szüntelen dobog.
Szeretném Őt fellelni a játszó napsütésben,
Lombok susogásában, enyhe szellőben.

Történet emitt nem lelhető fel,
E röpké jelenet inkább csendélet.
Hisz a Csend a Teremtő ajándéka,
És sokszor csend formájában ajándékoz mindnyájunkat.

A Teremtő sokszor a Csendben jön el hozzánk,
Vennénk észre bár mind igaz Titkát
Mutasd meg Uram kérlek nekem is Magad,
Hogy felismerve Téged járhattam utamat.

2014. június 16. hétfő

Madárcák

Múzeumkertben kis galamb tipeg,
Hol hagytad galambom tieidet?
Oly kedvesek nékem a madárcák,
Rigók, verebek, vagy galambocskák.

Rigók füttye oly szép, szívet vidító,
Természet dallamára ritmust adó.
Otthon is van pár rigó erkélyemen,
Boldogan koncerteznek nekem.

Én meg persze mily boldog vagyok,
Hogy szép hangocskájukat hallgathatom.
Igyekszem én is szép dalokat írni,
Madárcákkal együtt Istent dicsérni.

2014. június 16. hétfő

Nosztalgikus sorok – 2010-ből...:

1.

Kicsi Jézus elrejtelek szívem alá,
Viszlek magammal mindenhová.
Legyél velem minden percben,
Egy percre se hagyj egyedül engem!

Tied vagyok élve-halva,
Te vagy éltem csillaga.
Te vagy mindig minden rezdülésem,
Téged hordozlak minden lépésemben.

Te vagy nékem testvérem, barátom,
Te légy kérlek Uram, Királyom!
Hű leszek Hozzád örökre,
Ha meghalok, vígy fel kérlek a Mennybe!

Ott dicsérlek örökké,
Szívem egyedül Érted ég.
Te és én legyünk szövetségesek,
Minden lelket ajánlok a Te kezédbe.
Ámen.

2.

Élő Kincs ó, mily csodás,
Mesebeli buzogó forrás.
Csillogó, tündöklő,
Lelket szépen ékesítő!

E kis Ostya a Mindent rejti,
Hogy is tudná ezt szívünk feledni?
Erre vágyom mindennap,
Azért küzdök, hogy meglátogass!

Lelkem ím, csak Téged vár,
Hangom dalol, itt vagy már.
Találkoztunk Te meg én,
Így vagyunk mi kettesként.

Ragyogd be hát kérlek napom,
Többet érsz, mint bármely vagyon!
Te vagy kincsem, üdvösségem,
Te vagy a Cél életemben!
Ámen.

Szállj fel madár (dal:)

Szállj fel madár az égbe
És hangosan énekelj
szóld azt hogy újra élek
És semmitől nem félek

Isten kegyelme árad
Fentről az égből, lásd
Ő az ki meghalt értünk
De hála feltámadt

Szárnyra kelt a lelkem
Kinyílt a szemem
Látom az alagút végét
Ott ragyog a szent Fény

2009.

Reggeli ima

Ó, édes Jézus, hálát zeng a lelkem,
Hogy éjjel oly könnyen elaltattál engem.
Köszönöm Néked, hogy jól aludhattam,
És köszönöm Néked, hogy szépet álmodhattam!

Ha álmos vagyok, kérlek tégy frissé gyorsan,
Hogy feladataimat ellássam gondosan!
Légy központja életemnek,
Hogy egész nap szeretetben éljek!

Adj ihletet, hogy boldog legyen lelkem,
És lelkem mélyéből szülessen e versem!
Áldd meg szeretteimet s ellenségeimet is egyben,
Hisz Te azt mondtad, hogy őket is szeressem!

Őrangyalom, kérlek, vigyázz ma reám,
Hogy az Istent szolgáljam, senki mást!
Ó, Szűzanya, kérlek, járj közben értünk,
Hogy szeretet, s öröm sugározzon mindenhol belőlünk!

2009.

Kerestelek

Kerestelek, csak kerestelek,
Sehol sem leltelek.
Kerestelek, kerestelek
Egyfolytában én Tégedet.

Pedig Te vártál rám,
S én nem hallottam,
Ki akartam próbálni mindent,
De Te nem hagytad!

Szerencsére még időben szóltál,
Ezért jár Neked örök hálám!
Most már sejtem, mi az, hogy kincs,
De nem a földön, amely nincs,

Hanem az, mely az Égbe vezet,
Tiszta és makulátlan,
Az, amelyet majd meglátunk
Az Örök Hazában, a Mennyországban!

2009.

(dal☺):

Dallam szól

Dallam szól a lelkemben, mely víg örömet ad,
Dicsőség az Istennek, mert Ő ad gyógyulást.
Ésszel én ezt fel nem fogom, s nem tudom, hogy mért,
Csak azt tudom, hogy tagjaimban felpezsdül a vér!

2009.

Álmodj te is

*Álmodj te is szépeket:
Erdőt, s vidám réteket.
Angyalok takargassanak szárnyaikkal,
Csillagok vezessenek álmaidban!*

*Légy boldog, mint mindig,
Szíved nyitva, mint most is,
Lelked a Magasba röppen,
Az Éj óriás csöndjében.*

*Erre csak erre, kedves gyermek,
Mely tiszta, mint egy kisdéd.
Csak bízd magad könnyen a sorsra,
Ha lelked tiszta, nincs ok aggodalomra.*

*Kis kuckó, ím: az enyém,
Kicsi leány hazatér.
Álmaiban nagyon boldog,
Mert az őrangyala dolgoz.*

*Így hát az angyal vigyázzon álmunkra,
Hogy a holnap is vígságban kezdődjön újra.
Ehhez nem kell semmi más,
Csak egy paplan és egy ágy.*

2009.

Nincs több kérdés, csak...

*Nincs több kérdés, csak egy: a válasz,
Hogy Jézus Krisztus az Úr e házban.
Ő az egy, ki mindig szeret,
És Ő az, ki megért engem.*

*Ember! Hát kelj fel, végre,
Itt az ideje a döntésnek,
Döntsd végre el, mi fontos neked,
Boldog akarsz lenni, vagy nem?*

2009.

Szél szárnyán

És a tündérek repítenek szél szárnyán messzi vidékre
Hatalmas madarak közé, fel a magas égbe!
Ahonnan ha nézel, a házak csak pettyek,
És ahonnan téged csak nap és felhők néznek.

Mert ott fenn az égben
A bánat már nincsen,
És ami fontos volt a földön,
Az értéktelen ott fönn!

2006.

Igazán csak a szíved... (dal)

Igazán csak a szíved lát
Igazán csak a szíved lát
Szemed eltéveszt te is érzed,
Ne akard, hogy eltévedj!

Mert ha érték az, mid van,
Nem is sejtéd meddig tart!
Tudod késő már, ha eltűnt
Látod semmid sem maradt

Mert ha érték az, mid van,
Nem is sejtéd, meddig tart.
Tudod késő már, ha elmúlt,
Látod semmid sem maradt

2001.

Óda a pókhoz

Fekve az ágyon
Nézem a plafont,
Fekve az ágyon nézem a pókot.
A pók szereti a plafont nagyon,
De felszállni, s leütni nem tudom.

A pók is élőlény, neki is van lelke,
Miért jó, ha szabadulnék tőle?
Legjobb, ha mindketten élünk boldogan,
És így egyikünk se lesz boldogtalan.

Mert szép az élet, élni jó,
Szépek a versek, nekem ez való.
Ez most csak egy haszontalan kis vers,
De az én kis pókom megérdemelte.

Kis pók ne rendetlenkedj,
Maradj a plafonon, és álmodj szépeket!
Kis pók, kérlek, maradj a plafonon,
Kis pók ne zavarj, hagyj engem aludnom!

És a kávé, ím elfogyott,
Az ódát a pókhoz majd máskor folytatom!

2009.

Oly távol (dal)

*Oly távol...
Hol a szem nem lát
Oly távol...
Hol a fül nem hall
Oly távol...
Hol az ész kevés
Oly távol...
Hol csak a szíved ért*

*Oly távol...
És mégis közel...
Van egy Hang
Van egy Arc,
Aki figyel.*

Hát figyelj!

2001.

Várlak...

Várlak Uram, várlak, ha meleg nyár van,
Várlak Téged tűző napsugárban
Várom jöttöd, Uram a szél fúvásában,
Várom, hogy megérkezz a szentáldozásban.

Szavad várva ülök a templomi csendben
Úgy várok Reád hű szerelemmel.
Szívem azt kéri, hogy beszélgessünk,
Te és én mindig egyek lehessünk.

Lelkem Lelkeddel ölelkezni vágyik,
Miközben a templomban ülök itt.
Nézek Rád Uram, Te s én vagyunk ketten,
Akár nyáron, akár télen hóesésben.

Imára kulcsolva kezem kérem drága Lelked,
Mutassa meg nékem, hogy merre is menjek.
Kérve kérem drága Édesanyádat,
Hogy fogja kezem a Rózsafüzér imádságában.

S mikor a templomot este bezárják,
Az úton hazafelé is lelkem az Égbe száll.
Az úton sétálva fák lombja susog,
Az én lelkemben a Te Szent Lelked dalol...

2014. jún. 17.